

B R U N O

ett kortfilmsmanus av
JOHANNES RUNEBORG

© 1998

1 EXT/VÄG/KVÄLL

Mörker.

En odefinierbar ojäm och glittrande yta som med svindlande hastighet tiltar förbi kameran i extrem NB.

FÖRTEXTER

Våt asfalt som med ett tyst susande försvinner in under huven på en svart Dodge av van-modell.

Vanen glider i ensamt majestät längs en öde väg, mitt i ingenstans. Mörkret bryts endast av vanens strål-kastare, i vilka ett glest snöregn ritar vita streck. Ett svagt ljussken inne i kupén avslöjar ett antal gestalter.

2 INT/VAN/KVÄLL

En karta ligger uppslagen och ett finger irrar planlöst över det glesa nätet av vägar.

En ung man sitter böjd i den lilla kupélampans sken, försöker få ordning på kartan.

Runt honom sitter fyra tysta gestalter, en tjej och tre killar, utspridda på vanens tre rader av säten. Atmosfären är tryckt och lågmäld. Det ligger spänning och nervositet i luften.

Det enda som hörs är hjulens sjungande mot vägen, prasslet från kartan och dov musik från bilradion.

Föraren, han heter Ingo, vänder lite på huvudet åt han med kartan.

Ingo

- Hörru, förfan Leo. Nu splittar vägen på sig. Har'u hittat åt vilket håll vi ska?

Leo kisar över kartan, medan vanen saktar ner och stannar vid vägkanten med varningsblinkersens påslagen.

Killen som sitter bredvid Ingo vänder sig plötsligt om och ger Leo en örfil och rycker åt sig kartan.

Leo

- Aj, vad fan, Gabbe. Ta det lugnt, jag hade precis fått pejll.

Gabbe faller ut kartan i knät, vänder sig åter mot Leo och tar till orda med onödigt hög röst.

Gabbe

- Du är en stor jävla idiot. Precis som din jävla brorsa. Det var du som fick nys om det här knäcket. Då borde du veta hur man kommer dit också.

Leo blänger på Gabbes skarpskurna profil som återgått till kartan. Ögonen flammar till av ilska ett ögonblick.

Leo

- Du vet... vad jag tycker om ditt prat... om honom...

Gabbe

- Jaha. Och... vad ska vi göra åt det då?

De två ser varann i ögonen. Gabbe utmanande, Leo trotsigt. Så viker Leo ner blicken.

Leo

- Här. Låt mig visa. Vi ska vänster, sen är det bara ett par kilometer kvar. Hit ska vi. Höger, vänster och höger så är vi framme.

Bilen börjar röra sig igen.

Leo böjer sig tillbaka mot sätet, blundar.

Så öppnar han ögonen, tittar upp mot den tysta mörka gestalt som hela tiden kurat längst bak i skuggorna utanför kupélampans sken.

Leo böjer sig fram, stryker gestalten över ena armen, men får ingen reaktion.

Leo

- Sover du? Det är inte långt kvar nu.

Gestalten vänder sig omärkligt mot Leo.

De andra i bilen har återgått till att betrakta snögloppet som dansar i vanens strålkastare.

Gestalten böjer sig mot Leo.

Leo svarar med att luta sig fram, och hans blick förändras, från frustrerad ilska till - kärlek.

Gestalten har kommit in i de svaga ljusskenet.

Han är cirka trettio år. Kraftigt byggd.

Mörkt klädd som de andra i bilen. Men hans ansikte utstrålar ingenting av det mörker de andra besitter, utan har tvärtom ett ljusst oskuldsfullt barnsligt drag över sig.

Han är mongoloid.

De två börjar föra en viskande konversation.

Leo

- Vad är det? Bruno, är det något?

Bruno

- Jag tycker inte om när Gabbe skriker åt dig. Han säger alltid att jag är dum, att alla är dumma, men det är han som är dum.

Leo

- Han är bara stressad. Då blir han sån, det vet du. Egentligen är han snäll. Inte så snäll som du, men ganska snäll, va. Vi får ju hänga med på såna här grejer så att vi får pengar. Det är väl bra?

De båda tystnar. Ser allvarligt på varandra. Så flinar Bruno. Viskar.

Bruno

- Leo. Säg vad vi ska göra när vi fått pengarna ikväll.

Leo

- Det vet du ju, Bruno. Det har vi pratat om massor av gånger.

Bruno

- Jo men säg. Jag vet inte alls. Säg nu.

Leo vrider på huvudet. Sneglar på de andra. Tjejen som sitter närmast sover, Ingo och Gabbe lyssnar på radion. De hör inte. Han vänder sig till den förväntansfulle brodern igen.

Leo

- Okej. Vi ska köpa en egen bil. Vi ska köpa en sån lång amerikansk bil, en röd en. Och så ska vi köra tillsammans hela vägen upp genom Sverige dit där farfar bor. Och så blåser det i håret på oss, för bilen har inget tak.

Bruno

- Och jag då? Ska inte jag göra nåt då, när vi åker?

Nu lyser ögonen på Bruno. Leo ser det. Han känner en enorm samhörighet med sin bror. Och han önskar att han kunde övertyga sig själv lika bra.

Leo

- Du ska ju få köra bilen ibland. Styra och gasa och växla. Och då sitter jag bredvid.

Bruno

- Och du blundar så jag kör själv, och lyssnar på musik i radion. Mycket bättre musik än Gabbe spelar.

Leo ser sig om mot förarsätet. Musiken har mycket riktigt höjts ett snäpp på bilradion.

Ingo lutar sig tillbaka bakom ratten efter att ha höjt volymen. Han kastar en blick i backspeglarna, på tjejen som sovande sitter bakom Gabbe, och på de två bröderna i skuggorna längst bak.

Ingo

- Varför ska du alltid ha med Humle och Dumle på jobb? Jag skulle kunna rabbla minst tio andra snubbar som skulle lämpa sig bättre.

Gabbe

- Tja. Leo är en jävel på att snoka fram jobb. Han har en hel del hjärna. Och Idioten... Du har ju själv sett honom i arbete. Med nävarna. Har aldrig sett en starkare jävel. Skulle inte vilja hamna ivägen för den släggan. Dom kompletterar varann bra, muskler och hjärna. Dom behöver bara nån som styr upp dom.

Gabbe tittar sig över axeln, böjer sig fram. Drar upp volymen ännu ett steg.

Gabbe

- Men det bästa... det bästa är just att dom ÄR TVÅ! Du har alltid en hållhake på dom. Leo är blödig.

Gabbe (fortsätter)

- Och Idioten... tja, han gör vad som helst för sin brorsa.
Finns inte en chans i helvetet att nån av dom spräcker teamet så länge den andre existerar. Skottsäkert.

Ingo nickar tyst. Ser ut genom vindrutan, där stora tomter börjat dyka upp bortom snön och skogen.

Ingo

- Mina damer och herrar. Vi börjar nu närma oss grottköping. Det är dags att spänna fast säkerhetsbältena, vi går in för landning.

3 EXT/VILLAOMRÅDE/KVÄLL

Den svarta vanen kommer sakta glidande i snöblasket längs de glest placerade tomterna.

Bakom staket, träd och buskar tronar stora villor för sommarbruk. Nu, i början av året, står husen tomma.

Något enstaka fönster lyser i mörkret. Men förmodligen döljer dessa inte människor utan någon bordslampa kopplad till en timer.

4 INT/VAN/KVÄLL

Vanens samtliga passagerare sitter spänt stirrande ut i mörkret, över öde tomter och villor.

Gabbe

- Okej, Leo. Vad sa du nu?
Dom är rika som troll minns jag.
Ge mig lite mer fakta.

Leo ser på Gabbe ett ögonblick, harklar sig.

Leo

- Gubben är nån fysiker som jobbat i USA, tjänat multum. Nu bor han och hans fru här i sitt kära hemland igen på ålderns höst. Varför vi är här är för att gubben är snuskigt rik, men har inte mycket på banken.

Leo (fortsätter)

- Orden som nådde mina öron är att gubben misstror hela systemet efter att ha åkt på nån smäll i USA. Han har så att säga fickpengar i madrassen.

Gabbe

- Och han är inte hemma, då? En fysiker har väl tillgång till dynamit, och det vill inte jag ha i skallen.

Leo

- Ingen risk. Han och frugan ska vara på semester i Thailand. En promenad i parken! Huset ska ligga på... nummer nitton.

Gabbe

- Bra. Då sadlar vi på. Alla vet vad dom har att göra. Då ska jag bara dela ut lite extra godsaker.

Gabbe öppnar en väska han haft mellan fötterna, och plockar upp ett par pistoler.

Tjejen

- Pistoler! Måste du alltid ha med såna?!

Leo

- Vafan. Varför har du med dig dom? Det här jobbet var ju säkert, sa jag ju. Vi är på landet. Även om nån larmar hinner vi med vad vi ska innan snuten kommer.

Gabbe

- Jaja. Men man är aldrig säker förrän man är säker. Här. Bara sådär utifallatt.

Han langar över en pistol till Leo och en till Ingo. Så stoppar han själv en innanför byxlinningen.

Gabbe

- Du Blenda får ingen, du klär inte i pistol. Och Idi... Bruno... Du får inte heller nån. Okej?

Bruno

- Jag vill inte ha nån heller.
Jag hjälper Leo att bära.

Ingo

- Alla redo. Där var nummer sjutton,
sååå... här framme kommer nummer
nitton. Då landar vi.

5 INT/GARAGE/KVÄLL

Mörker.

Så blir en rektangel av fladdrande vitt ljus synlig; ett litet fönster belyst från utsidan av en ficklampa.

En skugga tar form i ljusrektangeln, fäster en stor bit isoleringstejp på glaset. Ett dovt krossljud hörs, skuggan lossar åter på tejpens - och tar samtidigt med sig glassplitter från det trasiga fönstret som samlats i tejpens klister.

En hand ålar in genom hålet, söker ett ögonblick och öppnar med ett knäpp låset på insidan av dörren.

De är inne.

Ingo kommer in först, slänger tejpens och glaset i ett hörn. Därpå glider Gabbe, Bruno, Leo och Blenda in.

De befinner sig i ett garage som vintertid fungerar som förråd för allsköns bråte.

De tänder inga lampor utan låter diskret ficklamporna spela över omgivningen, ser till att inte träffa några fönster med ljuskäglorna.

Gabbe

- Jaha. Så långt har det gått bra.
Inga människor i husen omkring,
släckt i alla fönster. Det här känns
bra. Då går vi upp i huset och letar.
Leo och Bruno kollar vardagsrummet
Bruno kan börja lyfta ut TV och
video och såna saker, så letar Leo
genom skåp och lådor, rubbet.
Blenda och jag börjar med arbets-
rummet. Du Ingo kollar runt lite
allmänt. Kom ihåg, missa ingenting,
härfifrån åker vi utan skattkistan full!
Okej, då kör vi.

De tar sig genom dörren in i övriga huset, och delar upp sig. Men innan de försvinner tar Gabbe Leo avsides, ser på honom samtidigt som han nickar mot Bruno.

Gabbe (väser)

- Och nu håller du ordning på din Idiot till brorsa, så han inte ställer till det som den där gången i...

Leo (väser)

- Då var då, och nu är nu. Bruno klarar det här lika bra som vem som helst, det vet du. Var jävligt glad att inte jag och Bruno tog det här jobbet själva, det här är enkel cash! In och ut! Var jävligt glad att han och jag inte...

Gabbe (väser)

- Ja, jag är jätteglad för att ni inte blahablaha. Nu letar vi efter pengarna, standoffen tar vi sedan.

Gabbe tar med sig Blenda mot en trappa upp. Leo ser efter dem ett ögonblick. Så tar han samma väg, med Bruno i släptåg.

6 INT/VARDAGSRUM/KVÄLL

Leo och Bruno kommer in i ett stort och långsmalt vardagsrum. Det badar i ett spöklikt blått sken från månen som nu tittar fram bakom molnslöjorna på himlen.

Leo låter ficklampan glida utefter stolar och en tresitssoffa i läder, en ekbokhylla och i ena hörnet en kort bardisk med ekpanel och två barstolar.

Bruno lyser upp, går genast fram till bardisken och äntrar en av barstolarna. Leo tar ett par ängsliga steg efter honom, tänker på Gabbes ord.

Leo

- Ta det lugnt nu, Bruno...
Finns det nån dricka där förresten?

Bruno

- Va fint. Som på filmen vi såg, kommer du ihåg, Leo? Det finns... Coca-cola. Vill du ha en Coca-cola, Leo?

Han glider av stolen och går runt baren. Leo håller ett öga på Bruno medan han scannar rummet. TV, video, en liten CD-anläggning. Några glasprylar, några fina tavlor, lite silver. Ser ut att bli ett standardkap om de inte hittar någon skatt.

Bruno har öppnat det lilla kylskåpet bakom baren. Där står ett tiotal burkar Cola, en liter Grapetonic, lite annan läsk. Leo ser drickat, rynkar pannan. Ovanligt välfyllt för att vara lämnat över vintern. Bruno kommer fram med en Cola-burk.

Bruno

- Här Leo. Öppna den, så delar vi på den innan vi bär.

Leo

- Jag tror vi ska börja bära med en gång, annars blir kanske Gabbe sur för att vi inte jobbar. Kom igen nu Bruno, ta den där TVn nerför trappan till källaren där vi kom in, så får du lite Coca-cola när du kommer upp igen. Du hittar, va?

Bruno

- Ja.

Leo och Bruno går bägge fram till TVn och videon. Leo drar sladdarna ur väggen och virar ihop dom.

Bruno lyfter enkelt TVn och försvinner nerför trappan. Leo börjar systematiskt plocka ner de finaste sakerna i en säck han tagit med från bilen.

Då kommer Ingo in i rummet tillsammans med Blenda. De ser bägge extremt upprymda ut.

Ingo

- Faan, Leo. Du är en riktig guldsnubbe! Du hade jävlar i mig rätt.

Leo

- Va... vadå. Har ni hittat nåt?

Ingo

- Har vi hittat nåt... har vi?.. Det här måste va änden av regnbågen jag alltid letat efter. Jävlar, vänta till Gabbe kommer!

Ingo och Blenda ser på varandra ett ögonblick innan de brister ut i ett stort flatgarv.

Då gör Gabbe entré - med en resväska. Han lyser, men han skrat- tar inte som de andra utan har ett mer glatt överraskat uttryck i ansiktet.

Gabbe

- Jävlar, Leo. Vem berättade om den här kåken för dig? Nån jävla Anden i flaskan?
Jag fattar inte...

Gabbe slänger upp resväskan på bordet mitt i rummet, knäpper upp locket - och blottar buntar, buntar och åter buntar av hundralappar.

Gabbe

- Så jävla konstigt. En hel väska med cash, bara sådär. Fickpengar... Den var inte ens bra gömd, stod i en garderob. Bara väntade...

De samlas alla runt väskan, bara står där och ser på pengarna, känner andakt inför det snuskigt rika liv de från denna stund har framför sig...

...då lampan i taket plötsligt tänds och får dem alla att blunda till i panik av ljusexpositionen som får rummet att en sekund fräta ut i smärsamt vitt.

Gabbe vänder sig blinkande om.

Gabbe

- Din jävla idiot! Släck lampan innan nån ser...

Röst

- Vem faan är ni?! Vad gör ni i mitt hus? Och... VAD I HELVETE GÖR NI MED MINA PENGAR?!

Den oväntade, främmande rösten gör att gruppen runt väskan sprids ut i panik.

Ett fatalt misstag har begåtts; ägaren till huset är inte alls i Thailand.

Han är här, mitt ibland dem.

Och när deras ögon strax vant sig ljuset igen ser de att läget är sämre än så. Ägaren har ett jaktgevär i händerna, skjutklart och riktat mot dem.

Ägaren

- Era jävla parasiter. Ett gäng jävla inbrottstjuvar. Knarkarjävlar!
Fy fan.

Gabbe, Leo, Ingo och Blenda står i en liten halv-cirkel, på bordet i mitten ligger väskan. Och Ägaren står i dörröppningen med geväret i högsta hugg.

Sakta börjar han röra sig mot bordet, knäpper försiktigt igen väskan och lyfter den med sig bort mot dörröppningen igen. Ställer den mot väggen vid dörren.

Hela tiden håller han en nervöst stirrande blick på de fyra.

Ägaren

- Jag har ringt polisen, bara så ni vet. Jag hörde röster som skrattade, så jag ringde polisen med en gång. Era jävla... Trodde ni att ni skulle komma undan med det här?

Medan Ägaren pratar ser de fyra på varann. Gabbe tittar på Leo, rynkar pannan. Leo ruskar omärkligt på axlarna som svar på en utsagd fråga.

Så kastar Gabbe en blick på sin byxlinning, täckt av den knäppta jackan. Pistolen.

Ingo ser på de två.

De ser på Ägaren igen.

Ägaren

- Vad fan grunnar ni på?
Du...

Han nickar åt Gabbe.

Ägaren

- ... Är du ledare? Vad fan gör ni här? Hur visste ni var jag hade mina pengar? Man klarar ett liv i USA, med världens högsta brottssiffror, och så kommer man hem till ankdammen Sverige. Och vad fan händer?
Buset är HÄR.

Ägaren ser på de fyra. Håller geväret i ett krampaktigt grepp, med pipan sakta pendlande mellan ungdomarna.

Han tar ordet igen med stirrande blick och en röst som spricker av ansträngning.

Ägaren

- Har ni pistoler också? Det har dom alla nuförtiden. Får jag se under era jackor. Polisen kommer snart, så det är lika bra att ni gör som jag säger. Öppna jackorna!

De fyra faller långsamt upp jackorna så att han kan se in under dem. Men han ser inga vapen, då Gabbe och Leo har sina pistoler under de bylsiga tröjorna, och Ingo har sin bak i ryggen. De byter blickar.

Ägaren

- Okej. Då väntar vi på polisen. Det här ska stå er dyrt, jävla knarkaryngel. Ni ska hamna i fängelset, och ni kan ge er fan på att polisen lyssnar på mig. Inga JÄVLA ligister försöker sätta sig på mig ostraffat.

Det sista säger han med en röst som darrar av förorättad vrede. Men han hinner knappt prata till punkt innan han störs av ett svagt ljud bortifrån trappan. Och en röst.

Bruno

- Vad gör ni, Leo?..

Lika delar rädsla och adrenalintillströmning får ägaren att lyfta en halvmeter från golvet samtidigt som han svänger runt med geväret åt det håll rösten kom.

Samtidigt börjar de tre killarna besinningslöst gräva efter pistolerna i byxlinningarna.

Ägaren bränner av ett skott innan han ens hunnit lokalisera ägaren till rösten. Skottet splittrar en vas en dryg meter från Bruno.

Med knivskarp skärpa ser Leo detta, och insikten att nästa skott förmodligen inte missar gör underverk med hans fumlande hand.

Leo

- Neeej...

Ägaren vänder runt när han hör Leos skrik. Samtidigt avlossar Leo sin pistol och ägaren sitt gevär - och träffar varandra.

Ägaren knäar av träffen i låret.

Leo får kulan rakt i vänster axel, vilket gör att han snurrar runt ett kvartsvarv.

Leos nästa skott, som kommer som en ren reflex, drar iväg åt vänster - och träffar Blenda klockrent i huvudet.

Hon är död innan hon landar på mattan.

Gabbe har sin pistol framme, riktad mot Ägaren.

Men när han ser Leo döda Blenda förlorar han allt intresse för Ägaren.

Gabbe

- Neeej. Din jävel!..

Han siktar på Leo, och skjuter honom tre gånger i ryggen.

Ingo osäkrar sin pistol och tar ett par steg mot Ägaren för att inte missa, något som även gör honom till en utmärkt måltavla för den sårade Ägaren.

De avlossar varsitt skott på en meters avstånd - bägge dödande. De faller bakåt, från varandra, både på grund av kulornas kraft och vapnens rekyler.

Bruno har stått handfallen inför det massiva händelseförloppet. Men när han ser Gabbe skjuta Leo sker något han förstår.

Ingen skadar Leo!

Gabbe kokar när han närmar sig Leo, hans ansiktsfärg är högröd och blicken befinner sig långt bort, han ser bara Blenda död - och den jävla loosern som gjorde det.

Han höjer pistolen för att skjuta Leo där han ligger raklång på golvet.

Leo vrider sig desperat för att försöka se hur det gick för Bruno. Han hostar blod.

Gabbe tar sikte på Leos huvud - när han träffas i ansiktet av en slägga till knytnäve. Han lyfter från golvet och landar på andra sidan bordet två meter längre bort.

Bruno kliver fram. Ser på den bortdomnade Gabbe innan han böjer sig ner över Leo.

Bruno

- Leo. Leo. Gör det ont?

Leo hostar upp klumpar av blod. Lyckas fokusera blicken på sin bror.

Leo

- Är du okej, Bruno?

Bruno

- Jag mår bra, Leo. Gabbe gjorde illa dig, så jag slog till honom.

Bruno känner på Leos blodindränkta kläder.

Runt dem ligger de andra döda bland stora röda blodsblommor.

Bruno

- Du blöder, Leo. Gör det ont?

Leo

- Inte så farligt...

Ur fokus, bakom ryggen på Bruno, reser sig en gestalt vacklande.

Gabbe.

Leo ser det, och knuffar undan Bruno.

Leo

- Akta dig, Bruno. Gabbe...

Gabbe

- Den jävla IDIOTEN! Jag hade koll på läget, vi var fan i mig nästan MILJONÄRER. Och så kommer den jävla... idioten...

Gabbe grimaserar av smärtan i huvudet. Höjer så pistolen mot Bruno, som oförstående ser på honom.

Bruno

- Du gjorde illa Leo, Gabbe.

Gabbe

- Men Leo DÖDADE BLENDA! Fattar du INGENTING... Det är dags att någon gör denna värld en tjänst...

Men han ser inte hur Leo lyckats manövrera upp sin pistol och få honom i sikte.

Leo

- Du... om du ens siktar på Bruno
så skjuter jag dig. Jag har dig...
har dig... i sikte. Lagg ner pistolen
så... åker vi härifrån med pengarna.
Annars har ingen användning för dem.
Tänk för en gångs skull.

De tre befinner sig i en återvändsgränd. Leo siktar på Gabbe
som siktar på Bruno.

Gabbe ser på pengaväskan.

Så ser han på de dödade - Blenda, Ingo och Ägaren.

Så tillbaka till Leo.

Gabbe

- Vad fan har jag att torska.
Du tuppar snart av. Då tar jag
idioten. Sen har jag pengarna. Jag
väntar gärna.

Leo

- Du har rätt.

Med ett knäpp osäkrar Leo sin pistol efter en sekunds betänke-
tid. Gabbe ser ner på det skjutklara vapnet, plötsligt skräck-
slagen. Han vänder sin pistol från Bruno, mot Leo.

De avlossar sina vapen på exakt samma gång.

Leo har hunnit sikta lite längre.

Därför dör Gabbe direkt, och inte Leo.

Efteråt.

Bruno sitter hukad över Leo.

Bruno

- Leo. Leo!

Leos ögonlock fladdrar till en aning. Så ser han upp, med en
oändligt trött blick.

Leo

- Bruno. Hur är det?

Bruno

- Bra. Du blöder, Leo.
Alla dom andra ligger alldeles
stilla, Leo. Gör det ont?

Leo

- Inte så mycket.

Leo ser sig om på de döda kropparna. Så ser han väskan med pengarna.

Leo

- Kan du hämta väskan därborta,
Bruno?

Bruno hämtar väskan.

I fjärran hörs polissirener sakta tona in.

Leo ser på Bruno. Hostar blod.

Leo

- Nu Bruno ska du få ett uppdrag av
mig. Den här väskan... är full med
pengar. Våra pengar. Dina och mina.
Det var dom här pengarna vi skulle få
ikväll, som vi pratat så länge om.

Bruno ser koncentrerat på Leo. På väskan. På Leo igen.

Leo börjar bli trött.

Leo

- Du minns väl vad vi skulle göra med
dom här pengarna?

Bruno lyser upp.

Bruno

- Bilen. Som vi ska åka till farfar
med.

Leo

- Just. Hör du polisen? Dom får inte
ta pengarna, för då kan vi inte köpa
bilen. Okej?

Bruno nickar.

Leo

- Nu ska du ta väskan ifrån det
här huset. Spring. Men tyst.
Jag vill att du ska gömma dom här
pengarna.

Bruno

- Men du då, Leo? Det är ju du och
jag som ska ha dom. Inte bara jag.

Leo

- Bruno. Jag kommer efter. Just nu orkar jag inte, men jag lovar att komma efter dig.
Du ska ta pengarna. Göm dom medan du väntar på mig. Och har jag inte kommit efter ett tag så ska du göra vad du känner för med dom. Okej?

Bruno

- Men du kommer ju, visst? Så jag gömmer dom tills du kommer.

Polissirenen har stigit till ett tjutande bara ett fåtal gator bort.

Leo ser på Bruno. Han saknar honom redan.

Leo

- Visst. Jag kommer. Men nu måste du iväg, annars får vi inte nåt kul alls med pengarna.
Kom här.

Han höjer med en kraftansträngning ena armen som han lägger om nacken på sin bror.

Bruno besvarar kramen.

De blir så en lång sekund. Så stöter Leo ifrån sig Bruno.

Leo

- Så. Gå nu. Gå! Så syns vi nån gång. Okej?

Bruno reser sig upp, greppar stadigt om väskans handtag.

Bruno

- Okej! Hej då, Leo.

Bruno försvinner i skuggorna, och är borta.

Leo ser efter honom. Ler.

Det blev inte en så dum stöt ändå.

Han lutar tillbaka huvudet och sluter ögonen.

När blåljusen börjar måla väggarna med vansinniga mönster av ljus har det varit tyst en stund.

E F T E R T E X T E R